

2. čtení - základ kázání: J 4,46-54

Přišel tedy opět do Kány Galilejské, kde před tím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl jeden královský služebník, jehož syn byl nemocen. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který už byl blízek smrti. Ježíš mu odpověděl: "Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte." Královský služebník mu řekl: "Pane, pojd', než mé dítě umře!" Ježíš mu odpověděl: "Vrať se domů, tvůj syn je živ!" Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Ještě když byl na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: "Tvůj syn žije." Zeptal se jich, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe. Odpověděli mu: "Včera hodinu po poledni mu přestala horečka." Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: "Tvůj syn je živ." A uvěřil on i všichni v jeho domě. To druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska.

Sestry a bratři, začněme dnes vzpomínkou na pohádku o šípkové Růžence. To si tak princ prosekává cestu k bráně pichlavým růžovým trnám a jeho sluha mu moudře radí: Princů proč zrovna tady, jsou přece místa kde by se hledalo daleko líp.

Mnoho lidí něco hledá. I já hledám. Hledáme život, hledáme jeho smysl, oporu, hledáme sami sebe, pokoj, hledáme Boha. Ale většinou hledáme tam, kde je to jednodušší, kde je světlo a kde to jde hezky a snadno. Ale někde nám rozum říká, že člověk najde věci jen tam, kde je předtím ztratil.

Místo, kde žijeme, smysl, nás samotné, pokoj a oporu, radost a naplnění, které jsme ztratili, jsou tam, kde člověk opustil Boha a vydal se svojí vlastní cestou. Proto Ježíš zval lidi k vyznání vin, přijetí odpuštění a znovuoobjevení vztahu k Bohu.

V Jeremiášově textu je psáno: Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův, a změním váš úděl

Před chvílí jsme slyšeli příběh o hledání a nalezení, příběh o jakémsi královském služebníkovi. Ale také příběh o vás, o mě a o nás všech. Vždyť i my hledáme, a s Boží pomocí i nalézáme.

Onen královský služebník, vysoce postavený člověk, má vážně nemocného syna. O Ježíši musel vědět, či se doslechnout již předem, protože když nyní Ježíš přichází z Judska do Galileje, vydává se k němu s prosbou o pomoc. Ale Ježíš mu na tuto jeho prosbu odpovídá..., no, vlastně výtkou: Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte. Ten muž na to nereaguje, ale pouze řekne: Pane, pojd', než mé dítě umře! Ježíš mu odpoví, aby šel domů, že jeho syn je živ. A on tomu uvěří!

Najednou se v příběhu objevuje víra. Královský služebník se spolehne na Ježíšovo slovo, že jeho syn je živ. A jde domů.

A skutečně, na cestě se setkává s potvrzením této své víry. Jeho syn opravdu žije. A když se dozví, že synovi se začalo dařit lépe přesně v tu chvíli, kdy Ježíš řekl svá slova, tak čteme: A uvěřil on i všichni v jeho domě.

Již podruhé uvěřil. Centrem je tu vlastně víra. A také to, kdo je Ježíš. Že je pravý Syn Boží.

No jo, ale takhle příběh o královském služebníkovi čteme my, kteří ho známe. Zkusme ho číst, jako bychom ho neznali, nezatiženými očima...

Královský služebník, vysoce postavený, bohatý a v diplomacii jistě zběhlý muž, má vážně nemocného syna. A jistě již vyzkoušel všelijaké léčitele, ale nic nepomohlo. Nyní se doslechl o Ježíši, který prý činí zázraky... No, kdo ví, co si o něm myslí, jaké reference mu jeho služebníci o něm podali. Vždyť on ten jakýsi potulný rabín z Nazareta nemá žádné renomé, není oficiálně uznáván. Ale... proč to nezkusit. Za to člověk nic nedá.

Královský služebník je totiž především otec, který miluje svého syna a udělá pro něj cokoli. Příběh o bojujícím otci - pro syna cokoli. Na cenu se neptá. Tím však není vůbec nějak výjimečný a pozoruhodný. To je přece normální. To by udělali skoro každý táta a každá máma.

A tak jde za Ježíšem, osobně! A prosí ho!

Ježíš mu však, jemu!!!, odpoví dost příkře: Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte. Taková drzost! Ten chlap snad ani neví, koho má před sebou!

Královský služebník je však diplomat a neodporuje. Nechá Ježíše, aby si povídal o nějakých znameních... neodporuje, co kdyby ho naštvál a on by se pak o to méně snažil. Nicméně svou prosbu důrazně a naléhavě zopakuje: Pane, pojd', než mé dítě umře! Nato mu Ježíš řekne: Vrať se domů, tvůj syn je živ! On mu uvěří a jde.

No..., uvěřil? Co jiného mu taky zbývá?! Ví, zdá se, nedostane. Ježíš s ním domů nepůjde i když ho původně k sobě domů dostat chtěl. Možná by ho mohl nechat naložit do bryčky..., možná by mohl zkusit pohrozit..., ale to by si ho jen proti sobě popudil. A tak - prostě se uvidí, třeba se něco stane! A jde domů.

Možná mu však vůbec neuvěřil, ale třeba pochopil, že to nemá smysl, že Ježíš je jen obyčejný mluvk, lidový léčitel bez skutečné moci. A chce být u svého syna ať to dopadne jakkoliv. A tak se sebere a jde a cestou možná přemýšlil o tom, jak by toho bezejmenného rabiho z Nazareta potrestal.

A evangelista tomu řekne: "uvěřil"! Ale nevěřme, že se zde a v tento čas jedná o skutečnou víru. Cestou domů však potká své sluhy a ti mu oznámí, že jeho syn žije a je zdrav. Možná až nyní, až v tuto chvíli, prožije skutečnou radost, obrovské uvolnění z křeče a stažení strachem, ve kterém předtím byl. Bohu díky! No..., ale kdo ví, jestli Bohu či bohům díky, jestli Ježíši díky. Královský služebník je diplomat a pragmatik. Kdo ví, jak k uzdravení syna došlo. Možná se jeho stav zlepšil sám od sebe, nebo zabrala ta orientální mast, kterou za drahé peníze koupil v Persii. Všechno je třeba ověřit.

A tak se svých sluhů dopodrobna vyptává: Kdy nastala ta změna? Včera hodinu po poledni... A protože je to precizní člověk, tak ví, že to bylo v tu chvíli, kdy Ježíš řekl: Vrať se domů, tvůj syn je živ! A evangelista nám k tomu řekne: A uvěřil on i všichni v jeho domě.

Snad až nyní se jedná opravdu o víru, víru v Ježíše.

Jenže copak je to za víru, jaká víra to je? Spíš to působí, alespoň na mě, jako přihláška do církve poté, co jsem si na vlastní kůži ověřil, že je to ta pravá církev, protože se v ní dějí zázraky.

A další věc, která mi vadí: protože uvěřil on, tak samozřejmě musí věřit i celý jeho dům. A nikdo se nikoho neptá! Každý musí sdílet přesvědčení svého pána, pokud chce u něj pracovat, nebo být členem jeho rodiny. No to je mi pěkná víra!

Krom toho o něm dál nic neslyšíme, o tomto královském služebníkovi, kdo ví, kam zmizel i se svou rozumovou vírou, založenou na znameních a důkazech.

Ježíš nepřišel proto, aby činil zázraky a znamení, po kterých tak touží srdce lidské. Přišel, aby nám nabídl život - život věčný. Život s hloubkou a přesahem, život smysluplný, život v Boží blízkosti. Je to víc než život, biologický život, víc než uzdravení... ale kdo to pochopí? A zvláště tehdy, když je někdo blízký nemocný...

Královský služebník se neptá po životě věčném, netouží po hloubce, po smyslu... starostí ho plní synův život, a to ne jeho naplnění či přesah, ale jde mu čistě o život - žít, být, dýchat...

A nebo se přesto ptá? Přesto hledá víc, než jen zdraví pro syna?!

Ale někdy je to tak, že se život scvrkne jen na boj o jeho udržení... proti nemoci, proti smrti. Není to dobrý čas, ale i takový čas někdy nastane. A pak je nutné a dobré bojovat ze všech sil o Boží dar života a zdraví. Bojovat ze všech sil a všemi prostředky a prosit Pána za sílu a za uzdravení.

Potíž však bývá v tom, že se o život takto s nasazením a veškerou otevřeností staráme pouze v době krize. Když se vše vyřeší, opět se uzavíráme svých zvyků a dřívějšího způsobu života. A přitom krize, ohrožení zdraví či života byla šancí nezískat jen život, ale také život věčný - jiný, nový život, smysluplnější než ten předtím, život s přesahem, s hloubkou, život pod zaslíbením Božím.

Představte si ale královského služebníka, jak ve své situaci Ježíše prosí: "Pane, přijď do mého domu, abych v tebe uvěřil já i můj dům, abychom měli život věčný. Vždyť můj syn umírá a s ním umírám i já... a uvědomuji si, že jsem dosud žil prázdný život, život naplněný starostmi o postavení a majetek, o zabezpečení domu a své rodiny, život vytižený, náročný, úspěšný, ale prázdný... život bez Boha. Kdybych umřel místo mého syna, co by po mě zbylo? A co zbyde po něm? Ach, Pane, přijď do mého domu. Chtěl bych všechno změnit, dokud mám čas..."

Zvláštní představa, nepravděpodobná, ale vlastně - proč ne? Proč by to tak nemohlo být? Sami jsme to možná v různých obměnách zažili... setkání s vírou, setkání s Ježíšem.

Ale proč se člověk ptá, až když přijde krize, až když za dveřmi číhá ohrožení života a smrt? Proč se neptáme dřív: Co mám dělat, abych nepromarnil život, abych neminul to nejdůležitější?

Co mám dělat, aby měl můj život smysl?

"Pane pojď, než mé dítě umře..."

A pak : Vrať se domů, tvůj syn žije! Vrať se domů... tvůj syn, tvá dcera, matka, sestra, manžel... žije, tví blízcí žijí... Vrať se domů, protože i ty žiješ! Ještě a stále žiješ! Vrať se domů...

Neběhej nikam jinam, nekoukej po cizím, nehledej zázraky a znamení, nežij vlastními sny a dalekou budoucností, nechtěj mít víc než máš... vrať se domů, a žij, spolu se svými blízkými, které ti daroval tvůj Bůh. Kdo by usilovat svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej... a tak se vrať domů.

Mnoho lidí takový domov hledá. Hledají život, hledají smysl, oporu, hledají sami sebe, pokoj, hledají Boha. Ale hledají tam, kde je to jednodušší, kde je světlo a kde to jde hezky a snadno. Ale i ten poslední zbytek rozumu nám řekne, že člověk najde věci jen tam, kde je předtím ztratil.

Místo, kde žijeme, smysl, nás samotné, pokoj a oporu, radost a naplnění, které jsme ztratili, jsou tam, kde se člověk opustil Boha a vydal se svojí vlastní cestou, kde člověk opustil svůj „domov“ a šel do ciziny, jako ten ztracený a znovu nalezený syn.

Domů? Kde to je? Kde to vlastně je?... To je tam, kde jsi! Kde jsi v plném slova smyslu.

Kde jsi ... a víc už nemusíš říkat, víc už k tomu nemusíš přidávat. Domů, to je Boží blízkost, setkání s Ježíšem.

Vrať se domů, tvůj syn žije! I ty budeš žít.

Toto druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska. Amen